

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 ianuarie

Seria I, Anul XX, Nr. 7 (267), 2016

MONS. MIGUEL MAURY BUENDIA NOUL NUNȚIU APOSTLIC ÎN ROMÂNIA

Din sumar:

Alocuțiunile Papei Francisc la rugăciunea *Angelus* - pag. 3;

Între sinodalitate și primat: dialogul teologic cu Biserica Ortodoxă - pag. 4-5;

Papa Ioan Paul al II-lea: un Sfânt al Conciliului - pag. 7-13.

Noul Nunțiu apostolic în România, Mons. Miguel Maury Buendia

Mons. Miguel Maury Buendia a ajuns la București duminică, 10 ianuarie. Însoțit de Mons. Baudouin Biajila Muankembe, consilier la Nunțiatul Apostolic, Excelența sa s-a întâlnit cu IPS Ioan Robu și cu PS Mihai Frățilă, episcop greco-catolic de București.

Luni, 11 ianuarie 2016, a fost primit de ministrul afacerilor externe, Lazăr Comănescu, căruia i-a prezentat copiile scrisorilor de acreditare.

Excelența sa a făcut prima vizită oficială ca nunțiu în România la Blaj, vineri, 15 ianuarie, unde s-a întâlnit cu preafericitul cardinal Lucian Mureșan, întâistătătorul Bisericii Romane Unite cu Roma. Vizita a coincis în mod fericit cu sărbătorirea nașterii lui Mihai Eminescu și se desfășoară la exact 150 de ani după ce acesta a venit la Blaj pentru a-și încheia studiile gimnaziale, astfel că înaltul prelat a depus o coroană de flori la statuia poetului din Piața 1848 și a asistat la momentele pregătite în cadrul evenimentului cultural „Porni Luceafărul... „ce au marcat în acest an, la Blaj, Ziua Culturii Naționale. După acest moment, nunțul s-a îndreptat spre catedrala „Sfânta Treime” pentru a se reculege la mormintele episcopului Ioan Inocențiu Micu Klein și cardinalului Alexandru Todea.

Noul nunțiu apostolic în România, Mons. Miguel Maury Buendia, a fost prezentat oficial duminică, 17 ianuarie 2016, în catedrala romano-catolică „Sfântul Iosif”, din București, în cadrul sfintei Liturghii de la orele 10.30, informează site-ul Arhiepiscopiei de București www.angelus.com.ro. La celebrarea pre-

zidată de IPS Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit de București și președinte al Conferinței Episcopilor catolici din România, au luat parte și PS Petru Gherghel, PS Mihai Frățilă, episcop greco-catolic de București, preoți romano-catolici și greco-catolici din parohiile din capitală și împrejurimi.

La începutul sfintei Liturghii, s-a citit scrisoarea de recomandare din partea cardinalului Pietro Parolin, secretar de stat al Sfântului Scaun, prin care și-a manifestat încrederea că noul nunțiu apostolic „își va îndeplini în mod strălucit misiunea încredințată lui”, și prin care i-a îndemnat pe episcopii catolici din România să îi fie aproape de acesta „cu toată sânguința și bunăvoința”.

IPS Ioan Robu i-a adresat apoi noului nunțiu apostolic urarea de „bun venit”, „în numele episcopilor catolici din România, de ambele rituri, în numele preoților, a persoanelor consacrate și al credincioșilor”.

La finalul sfintei Liturghii, Mons. Maury Buendia le-a împărțit celor prezenți binecuvântarea apostolică a Sfântului Părinte papa Francisc.

Luni, 18 ianuarie, Mons. Miguel Maury Buendia a fost primit de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel. În timpul întrevederii a fost abordată problema stadiului actual al relațiilor dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Română Unită cu Roma (Greco-Catolică), în special în ceea ce privește diferendul patrimonial. „Dialogul și cooperarea practică sunt mult mai eficiente decât polemica și atitudinea intransigentă”, a concluzionat Preafericirea sa. La rândul său, Mons. Miguel Maury Buendia a precizat că în viziunea Vaticanului dialogul la nivel local între comunitățile ortodoxe și cele greco-catolice reprezintă calea cea mai potrivită de soluționare a divergențelor privind proprietatea asupra locașurilor de cult.

În cadrul Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor, care a început luni, 18 ianuarie, la catedrala patriarhală din București a avut loc un moment de rugăciune la care au participat din partea Bisericii Catolice Mons. Miguel Maury Buendia, ÎPS Ioan Robu, PS Mihai Frățilă, preoți, persoane consacrate și credincioși catolici, de ambele rituri.

Mons. Maury Buendia (60 de ani) a intrat în serviciul diplomatic al Sfântului Scaun în 1987, desfășurând până în prezent activitate diplomatică în Ruanda, Uganda, Maroc, Nicaragua, Egipt, Slovacia, Macedonia, Irlanda, Kazahstan, Kârgâzstan și Tadjikistan. Este arhiepiscop titular de Italica și vorbește, în afară de spaniolă, limbile engleză, italiană, franceză, slovenă și rusă.

Pr. Claudiu BULAI

www.ercis.ro

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Urări la început de an

1.01.2016

Iubiți frați și surori, bună ziua și an nou fericit!

La începutul anului este frumos să ne schimbăm urări. Reînnoim astfel, unii pentru alții, dorința ca tot ceea ce ne așteaptă să fie un pic mai bun. Este, în fond, un semn al speranței care ne însuflețește și ne invită să credem în viață. Însă știm că o dată cu anul nou nu se va schimba totul și că atâtea probleme de ieri vor rămâne și mâine. Așadar aș vrea să vă adresez o urare susținută de o speranță reală, pe care o scot din Liturgia de astăzi.

Sunt cuvintele cu care însuși Domnul a cerut să fie binecuvântat poporul său: „Domnul să facă să strălucească fața lui spre tine [...]. Domnul să își înalțe fața spre tine” (Num 6,25-26). Și eu vă urez așa: ca Domnul să își așeze privirea asupra voastră și să vă puteți bucura, știind că în fiecare zi fața Sa milostivă, mai radioasă decât soarele, strălucește peste voi și nu apune niciodată! A descoperi fața lui Dumnezeu face nouă viața. Pentru că este un Tată îndrăgostit de om, care nu încetează niciodată să reînceapă de la capăt cu noi pentru a ne reînnoi. Însă Domnul are o răbdare cu noi! Nu încetează să reînceapă de la capăt de fiecare dată când noi cădem. Însă Domnul nu promite schimbări magice, El nu folosește bagheta magică. Îi place să schimbe realitatea dinăuntru, cu răbdare și iubire; cere să intre în viața noastră cu delicatețe, ca ploaia în pământ, pentru a aduce rod după aceea. Și mereu ne așteaptă și ne privește cu duioșie. În fiecare dimineață, la trezire, putem spune: „Astăzi Domnul face să strălucească fața Sa asupra mea”. Frumoasă rugăciune, care este o realitate.

Binecuvântarea biblică așa continuă: „[Domnul] să îți dăruiască pacea” (v. 26). Astăzi celebrăm Ziua Mondială a Păcii, a cărei temă este: „Învinge indiferența și cucerește pacea”. Pacea, pe care Dumnezeu Tatăl dorește să o semene în lume, trebuie să fie cultivată de noi. Nu numai atât, trebuie să fie și „cucerită”. Asta comportă o adevărată luptă, o bătălie spirituală care are loc în inima noastră. Pentru că dușmanul păcii nu este numai războiul, ci și indiferența, care ne face să ne gândim numai la noi înșine și creează bariere, suspiciuni, frici și închideri. Și aceste lucruri sunt dușmani ai păcii. Avem, slavă lui Dumnezeu, atâtea informații; dar uneori suntem așa de scufundați de știri încât suntem distrași de realitate, de fratele și de sora care au nevoie de noi. Să începem în acest an să deschidem inima, trezind atenția față de aproapele, față de cel care este mai aproape. Aceasta este calea pentru cucerirea păcii.

Să ne ajute în aceasta Regina păcii, Născătoarea de Dumnezeu, a cărei solemnitate o celebrăm astăzi. Ea „păstra toate aceste cuvinte, medităndu-le în inima ei” (Lc 2,19). Speranțele și preocupările, recunoștința și problemele: tot ceea ce se întâmplă în viață devenea, în inima Mariei, rugăciune, dialog cu Dumnezeu. Și ea face așa și pentru noi: păstrează bucuriile și desface nodurile vieții noastre, ducându-le la Domnul.

Darul Sângelui lui Cristos

17.01.2016

Iubiți frați și surori, duminică frumoasă!

Liturgia de astăzi, a doua duminică după Crăciun, ne prezintă Prologul Evangheliei după Sfântul Ioan, în care este proclamat: „Cuvântul – adică e Cuvântul creator al lui Dumnezeu – s-a făcut trup și a locuit între noi” (Ioan 1,14). Acel Cuvânt, care locuiește în cer, adică în dimensiunea lui Dumnezeu, a venit pe pământ pentru ca noi să-l ascultăm și să putem cunoaște și atinge cu mâna iubirea Tatălui. Cuvântul lui Dumnezeu este însuși Fiul Său Unicul Născut, făcut om, plin de iubire și de fidelitate (cf. Ioan 1,14), este însuși Isus.

Evanghelistul nu ascunde dramatismul întrupării Fiului lui Dumnezeu, subliniind că darului de iubire al lui Dumnezeu îi corespunde neprimirea din partea oamenilor. Cuvântul este lumina și, totuși, oamenii au preferat întunericul; Cuvântul a venit între ai Săi, dar ei nu l-au primit (cf. v. 9-10). I-au închis ușa în față Fiului lui Dumnezeu. Este misterul răului care amenință și viața noastră și care cere din partea noastră vigilență și atenție pentru a nu învinge. Cartea Genezei spune o frază frumoasă care ne face să înțelegem aceasta: răul este „cuibărit în fața ușii noastre” (cf. 4,7). Vai de noi dacă îl lăsăm să intre; atunci el ar fi cel care închide ușa noastră pentru oricine altcineva. În schimb, suntem chemați să deschidem larg ușa inimii noastre pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru Isus, pentru a deveni astfel fiii Săi.

În ziua de Crăciun a fost deja proclamat acest solemn început al Evangheliei după Sfântul Ioan; astăzi ne este propus încă o dată. Este invitația Sfintei Maici Biserici de a primi acest Cuvânt al mântuirii, acest mister al luminii. Dacă îl primim, dacă îl primim pe Isus, vom crește în cunoașterea și în iubirea Domnului, vom învăța să fim milostivi precum este El. În special în acest An Sfânt al Milostivirii să facem în așa fel încât Evanghelia să se întrupeze tot mai mult și în viața noastră. A ne apropia de Evanghelie, a o medita, a o întrupa în viața zilnică este cel mai bun mod pentru a-l cunoaște pe Isus și a-l duce altora. Aceasta este vocația și bucuria fiecărui botezat: a-l indica și a-l dăruia altora pe Isus; dar pentru a face aceasta trebuie să-l cunoaștem și să-l avem în lăuntrul nostru, ca Domn al vieții noastre. Și el ne apără de rău, de diavol, care mereu este cuibărit în fața ușii noastre, în fața inimii noastre și vrea să intre. Cu un reînnoit elan de abandonare filială, noi ne încredințăm încă o dată Mariei: imaginea sa dulce de Mamă a lui Isus și Mamă a noastră o contemplăm în aceste zile în iesle.

Între sinodalitate și primat: dialogul teologic cu Biserica Ortodoxă

În anul abia trecut, dialogul teologic dintre Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă dus înaintea de Comisia mixtă internațională a continuat să se concentreze asupra studierii chestiunii cruciale a raportului dintre primat și sinodalitate în viața Bisericii.

Dificultatea de a ajunge la publicarea unui nou document comun care să exprime o viziune împărtășită de catolici și ortodocși cu privire la modul în care primatul și sinodalitatea trebuie să se articuleze concret în viața Bisericii, mai ales la nivel universal, chestiune ridicată deja de documentul aprobat la Ravenna în 2007, „consecințele ecleziologice și canonice ale naturii sacramentale a Bisericii. Comuniunea eclezială, conciliaritatea și autoritatea”, este legată îndeosebi de doi factori.

Înainte de toate, tematica în studiu este chiar în inima contenciosului istoric dintre catolici și ortodocși, mai ales pentru modul în care s-a dezvoltat în al doilea mileniu. Lucrarea Comisiei mixte internaționale este într-un fel condiționată de secole de dispute și polemici despre chestiunea primatului episcopului de Roma, în cursul cărora pozițiile s-au radicalizat ajungând să apară aproape inconciliabile. Aceste poziții radicale sunt încă adesea vii în conștiința unei părți dintre păstori și credincioși, care, pentru acest motiv, privesc cu mare suspiciune lucrarea Comisiei mixte internaționale.

Un alt motiv este de ordin metodologic. Într-un prim moment, Comisia a examinat tema raportului dintre primat și sinodalitate la nivelul Bisericii universale cu o abordare de tip istorice, încercând să descrie, prin analiza atentă a izvoarelor istorice, patristice și canonice, care era rolul episcopului de Roma în comuniunea Bisericii în timpul primului mileniu. Imposibilitatea de a ajunge la o interpretare comună a izvoarelor analizate i-a determinat pe unii membrii ai Comisiei să propună

renunțarea la o metodologie istorică și recurgerea la o abordare mai teologico-speculativă pentru a arăta cum necesitatea primatului și a sinodalității la nivel universal, precum și corelația lor reciprocă, este întemeiată pe principii teologice și ecleziologice solide și numai pe o simplă oportunitate practică ce are ca scop buna funcționare a instituțiilor ecleziastice. O schiță a documentului inspirată din acest tip de abordare a fost criticată de unii membrii ai Comisiei în timpul sesiunii plenare ținute la Amman în septembrie 2014, deoarece ei considerau incorect să se facă să depindă dezvoltarea tuturor instituțiilor din viața Bisericii la orice nivel al său direct de un model teologic. În realitate, contrapозиția dintre metodologia istorică și teologică este numai teoretică. Dacă este adevărat că primatul aparține ființei Bisericii așa cum a fost voită de Dumnezeu, este la fel de adevărat că dezvoltarea istorică a instituțiilor ecleziastice nu este lipsită de valoare teologică. Deoarece, pentru noi creștinii, faptul că Dumnezeu se revelează în istorie este o realitate de credință, trebuie să știm să percepem semnele prezenței sale și ale acțiunii sale în istoria Bisericii. Numai integrând cele două abordări va fi posibil să se găsească, în practica după care primatul Bisericii din Roma era exercitat în primul mileniu, câteva elemente nu numai inspiratoare ci normative cu privire la modalitatea de exercitare a unui primat universal care să poată fi acceptat astăzi atât de catolici cât și de ortodocși.

Conștient de aceste dificultăți, în timpul sesiunii plenare de la Amman, Comisia a decis să întocmească un nou document. Totuși, schița pregătită în acea ședință a fost considerată încă insuficientă pentru publicare deoarece era lipsită de o aprofundare teologică suficientă. Pentru acest motiv, membrii Comisiei mixte internaționale

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

nale au încredințat Comitetului de coordonare mandatul de a revizui și de a completa textul elaborat la Amman.

În acest scop, de la 25 la 27 iunie, a avut loc la Roma o reuniune a unui Grup de redactare, compus din patru membri catolici și din tot atâția membri ortodocși (Patriarhia ecumenică, Patriarhia de Moscova, Patriarhia de România, Biserica din Cipru), care a îmbogățit schița documentului, cu contribuții trimise anterior celor doi co-secretari de membrii Comisiei prezente la adunarea pleacă de mai sus.

După aceea, de la 14 la 19 septembrie, tot la Roma s-a ținut reuniunea Comitetului mixt de coordonare compus din nouă membri catolici și din tot atâția ortodocși sub președinția cardinalului Kurt Koch, președinte al Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, și a mitropolitului de Pergam, Ioannis Zizioulas, din Patriarhia ecumenică. Comitetul de coordonare a completat studiarea schiței de document care trebuie supus Adunării plenare a Comisiei mixte internaționale, care se va reuni în luna septembrie pentru a evalua dacă dificultățile citate anterior au fost depășite și se va putea trece în sfârșit la publicarea textului.

Papa Francisc a exprimat sprijinul său muncii Comisiei mixte internaționale într-un discurs rostit la 27 iunie, cu ocazia tradiționalei vizite la Roma a unei delegații a Patriarhiei ecumenice pentru sărbătoarea sfinților Petru și Paul: „Problemele care se pot întâlni în cursul dialogului teologic nu trebuie să inducă la descurajare sau resemnare. Examinarea atentă a modului în care se articulează în viața Bisericii principiul sinodalității și slujirea celui care prezidează va oferi o contribuție semnificativă progresului relațiilor dintre Bisericile noastre”.

Sfântul Părinte a vorbit apoi din nou despre raportul dintre sinodalitate și primat, intervenind la comemorarea celei de-a cincizecea aniversări a instituirii Sinodului Episcopilor, la 17 octombrie, cu câteva considerații pregnante: „Sunt convins că, într-o Biserică sinodală, și exercitarea primatului petrin va putea primi lumină mai mare. Papa nu stă, singur, deasupra Bisericii; ci înălăuntrul ei ca botezat între botezați și înălăuntrul colegiului episcopal ca episcop între episcopi, chemat în același timp - ca Succesor al apostolului Petru - să conducă Biserica din Roma care prezidează în iubire toate Bisericile”.

Dialogul teologic dintre Biserica catolică și Biserica ortodoxă a avut un ulterior motiv de încurajare în comemorarea celei de-a cincizecea aniversării a înlăturării din amintire și din mijlocul Bisericii a sentințelor de excomunicare date reciproc de Biserica din Roma și de Biserica din Constantinopol în 1054, aniversar care era la data de 7 decembrie. Acest eveniment semnificativ, care poate fi considerat pe bună dreptate ca o piatră de hotar a așa-numitului dialog al carității, a fost amintit în mesajele Papei Francisc și al Patriarhului ecumenic Bartolomeu în timpul vizitei la Fanar a delegației

Sfântului Scaun pentru sărbătoarea sfântului Andrei, patron al Bisericii din Constantinopol, la 30 noiembrie.

Comemorând curajosul gest făcut de fericitul Paul al VI-lea și de patriarhul Atenagora, cu care logica antagonismului, a neîncrederii și a ostilității, simbolizată de excomunicările reciproce, a fost înlocuită de logica iubirii și a fraternității, reprezentată de îmbrățișarea noastră fraternă, Sfântul Părinte afirma că „restabilind o relație de iubire și fraternitate, într-un spirit de încredere reciprocă, de respect și de caritate, nu mai există niciun impediment în calea împărtășirii euharistice care să nu poată fi depășit prin rugăciune, prin purificarea inimilor, prin dialog și prin afirmarea adevărului”.

La rândul său, patriarhul Bartolomeu, după ce a subliniat importanța dialogului iubirii tot mai intens dintre catolici și ortodocși, se exprima astfel cu privire la dialogul adevărului: „Recunoaștem și admitem dificultățile pe care le străbate acest dialog, în special în faza sa actuală, în care sunt examinate chestiuni spinoase cum ar fi primatul în Biserică; totuși, suntem încurajați de constatarea că deja au fost puse temelii solide și adecvate pentru a rezolva chestiunea cu extraordinarul text comun de la Ravenna, care creează contextul și condițiile pentru exercitarea primatului în Biserică, un primat de slujire, înrădăcinat în însăși natura Bisericii și extrem de necesar pentru desfășurarea slujirii sale în lume”.

În timp de dialogul teologic continuă munca sa, este motiv de mare speranță faptul că merg deja împreună catolicii și ortodocșii în oferirea unei mărturii comune de angajare în favoarea îngrijirii creației. Din acest punct de vedere, are o importanță ecumenică extraordinară faptul că, în enciclica *Laudato si'*, Papa Francisc a voit să amintească, drept exemplară, angajarea patriarhului ecumenic Bartolomeu pentru îngrijirea creației (cf. *Laudato si'*, nr. 8-9). În afară de asta, Sfântul Părinte, cu o scrisoare adresată, în afară de cardinalul Koch, cardinalului Peter Kodwo Appiah Turkson, președinte al Consiliului Pontifical al Dreptății și Păcii, la 6 august, a instituit Ziua Mondială de Rugăciune pentru Îngrijirea Creației de celebrat în fiecare an la 1 septembrie, așa cum se întâmplă în Patriarhia ecumenică deja de mulți ani.

În pofida dificultăților descrise mai sus, rămâne, așadar, vie speranța că acest dialog va aduce, la timpul său și cu modalitățile sale, roade îmbelșugate pe drumul spre unitatea deplină și vizibilă a tuturor creștinilor.

Andrea PALMIERI

Subsecretar al Consiliului Pontifical pentru
Promovarea Unității Creștinilor

Traducere de **pr. Mihai PĂTRAȘCU**

(După *L'Osservatore Romano*, 17 ianuarie 2016)
www.ercis.ro

Deschiderea Anului Milostivirii în Catedrala din Oradea

Sfântul Părinte Papa Francis, în Bula de convocare a Jubileului Extraordinar al Milostivirii (Misericordiae vultus), scrie: Isus Cristos este chipul milostivirii Tatălui. Misterul credinței creștine pare să găsească sinteza sa în acest cuvânt. El a devenit viu, vizibil și a ajuns la apogeul său în Isus din Nazaret. Tatăl, „bogat în milostivire” (Ef. 2,4), după ce a revelat numele său lui Moise ca „Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și de adevăr” (Ex 34,6), nu a încetat să facă cunoscută natura sa divină în diferite moduri și în atâtea momente ale istoriei.

În Anul Milostivirii se pot obține indulgențe pentru păcatele făcute. Cuvântul indulgență înseamnă îngăduire. Prin indulgență nu ni se iartă nici un păcat, ci numai pedeapsa vremelnică ce trebuie să o îndurăm pentru păcatele iertate. Puterea de a da indulgențe izvoarăște din cuvintele lui Cristos: «Orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri». (Mt. 16. 19; 18, 18).

Anul Jubiliar coincide cu aniversarea celor 50 de ani de la încheierea Conciliului Vatican al II-lea.

O specificitate a acestui An Sfânt extraordinar o reprezintă faptul că nu va fi celebrat doar la Roma, ci și în toate eparhiile și diecezele din lumea întreagă.

Anul Jubiliar al Milostivirii a fost deschis la Oradea de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, în prezența Înaltpreasfinției Sale Piero Marini fost, ceremonier al Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea și al Papei Benedict al XVI-lea și a Preasfinției Sale László Böcskei, episcopul romano-catolic de Oradea.

Ritualul deschiderii porții sfinte a fost inspirat din slujba Utreniei din noaptea Învierii, făcându-se obișnuita procesiune în jurul Catedralei, după a urmat dialogul: “Deschideți, boieri mari, porțile voastre, și voi, porți veșnice, ridicați-vă, ca să intre Împăratul mării / Cine este Acesta, Împăratul mării? Domnul Cel tare și puternic, Domnul Cel tare în război”, inspirat din Ps. 44.

A urmat apoi Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie la care au concelebrat alături de Preasfințiile lor și preoții Eparhiei de Oradea, alături de credincioși și asociațiile eparhiale.

Înaltpreasfinția Sa Arhiepiscop Piero Marini a ținut celor prezenți o predică în care a fost evocată personalitatea Sfântului Ioan Paul al II-lea, lângă care Înaltpreasfinția Sa a stat 14 ani, fiind ceremonierul pontifical.

În cadrul Sfintei Liturghii, Preasfinția Sa Virgil a dăruit crucea pectorală Înaltpreasfinției Sale Piero Marini, ca semn de mulțumire pentru participarea la deschiderea Anului Milostivirii din Eparhia de Oradea.

Doamne Isus Cristoase, care ne-ai învățat să fim milostivi ca și Tatăl ceresc și ne-ai spus că cine te vede pe tine îl vede pe Tatăl,

Arată-ne chipul Tău și vom fi mântuiți.

Privirea ta plină de iubire i-a eliberat pe Zahau și pe Matei din sclavia banului, pe adulteră și pe Maria Magdalena din a-și pune fericirea în poftele trușești, pe

Petru l-a făcut să plângă după trădare, iar tâlharului căit i-a asigurat paradisul.

Fă ca fiecare dintre noi să asculte ca și cum i-ar fi adresat lui, cuvântul pe care l-ai spus samarinencei: “Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu!”

Tu ești chipul vizibil al Tatălui nevăzut, a Dumnezeului care manifestă Atotputernicia Sa, mai ales prin iertare și milostivire: fă ca Biserica să fie în lume chipul vizibil al Tău, Domnul ei, înviat și în glorie.

Ai voit ca și slujitorii tăi să fie și ei îmbrăcați în slăbiciune pentru a simți adevărata milă față de cei care sunt în ignoranță și în eroare: fă ca oricine se apropie de slujitorii tăi să se simtă acceptat, iubit și iertat de Dumnezeu.

Trimite Spiritul tău și consacră-ne pe toți cu ungera sa pentru ca Jubileul Milostivirii să fie un an de har al Domnului, iar Biserica Ta cu un entuziasm reînnoit să poată duce mesajul cel bun săracilor, să proclame celor închiși și celor asupriți libertatea, iar celor orbi să le redea vederea.

Îți cerem aceasta prin mijlocirea Prea Curatei Fecioare Maria Mama Milostivirii, ție care viețuiești și domnești cu Tatăl și cu Spiritul Sfânt în toți vecii vecilor. Amin.

Rugăciune pentru Jubileu compusă de Papa Francisc
Biroul de presă

PAPA IOAN PAUL AL II-LEA: UN SFÂNT AL CONCILIULUI

Predica ținută de Înaltpreasfinția Sa Arhiepiscop **Piero Marini**, celor prezenți, în care a fost evocată personalitatea Sfântului Ioan Paul al II-lea, lângă care Înaltpreasfinția Sa a stat 14 ani, fiind ceremonierul pontifical.

I. Introducere

1. O privire în viitor

Doresc să încep această conferință făcându-vă vouă tuturor, dragi frați aici prezenți, o scurtă relatare despre viața mea, care mi-a venit foarte spontan cu ocazia celor 50 de ani de la hirotonirea mea preoțească.

Cu câțiva ani în urmă, aproape de împlinirea celor 70 de ani, a avut loc în mine o schimbare de perspectivă. Până atunci eram obișnuit să privesc aproape exclusiv în viitor. Dar începând de atunci, am fost purtat a privi în trecut. Înainte eram atras de viitor, dar de un pic de timp de trecut și de amintiri.

În timpul studiilor din Seminarul din Bobbio priveam mereu spre obiectivul meu, care era hirotonirea preoțească, dar anii nu mai treceau. Apoi în anul 1965 imediat după hirotonirea preoțească, la 23 de ani am fost trimis să lucrez în Vatican și am continuat să privesc în viitor atras de frumusețea reformei liturgice. Într-un deceniu tot ritul roman a fost restabilit după dispozițiile Conciliului: în fiecare an era un scop de atins și noi cărți liturgice de publicat. Probabil acești ani au fost cei mai interesanți din viața mea. După anii de schimbare a reformei liturgice a început în mine un nou stimul pentru a privi înainte: au început anii petrecuți în preajma Papilor ca și responsabil pentru celebrările

pontificale: 18 ani alături de Ioan Paul al II-lea și alți doi ani alături de Papa Benedict al XVI-lea. În acei 20 de ani evenimentele au trecut foarte repede, fără a-mi lăsa măcar un timp de reflectare: o celebrare era urmată de o alta, în timp ce terminam o călătorie deja trebuia gândită următoarea. Unicul eveniment care mi-a atras atenția într-un mod deosebit a fost Marele Jubileu din 2000. Imediat după terminarea Jubileului se lucra intens pentru reînnoirea ritualului înmormân-

tării Pontifului Roman, ritualului Conclavului și cel a începerii Pontificatului. Da, până în 2007 eram împins să privesc înainte.

2. O privire în trecut

Apoi încetul cu încetul circumstanțele au îndrumat privirea mea asupra timpului trecut al vieții trăite.

Asupra acestei priviri în trecut a contribuit cu siguranță comemorarea marilor evenimente din viața Bisericii.

Îmi amintesc comemorarea celor 50 de ani de la deschiderea Conciliului Vatican al II-lea, făcută la 11 octombrie 2012 în Piața Sfântul Petru din Roma.

Aniversarea celebrată prin diverse comemorări și în diverse momente, au făcut să redescoperim particularitățile Conciliului Vatican al II-lea, față de toate celelalte concilii ale istoriei.

Îmi amintesc apoi a 50 aniversare de la promulgarea Constituției Sacrosanctum Concilium, din 4 decembrie 2013, document care a arătat locul privilegiat al liturgiei în viața Bisericii.

Îmi amintesc la final a 50 aniversare de la intrarea în vigoare a punerii în aplicare a reformei liturgice, dorită Părinților conciliari, la 7 martie 1965. Cu acea ocazie a fost posibilă sublinierea semnificației și valenței ecleziale extraordinare a celui început.

Alte evenimente din acești ani m-au purtat să iau în considerare trecutul: canonizarea Papei Ioan al XXII-lea și Papa Ioan Paul al II-lea și beatificarea Papei Paul al VI-lea.

În 2015 o altă împingere spre trecut: al 50-lea an de la hirotonirea preoțească și acum câteva zile 50 de ani de la terminarea Conciliului Vatican II.

Acum dorim să ne fixăm atenția noastră asupra Papei Ioan Paul al II-lea. Recenta sa canonizare este o invitație pe care Biserica o adresează tuturor nouă pentru a-l întâlni din nou pe acest mare Papă, pentru a reflecta asupra vieții și acțiunii sale, pentru a înțelege mai bine sensul cuvintelor sale, recitind din nou gesturile sale și evenimentele care au acompaniat pontificatul său, dar mai ales valorile pe care le-a transmis. Se vorbește despre o invitație la a face valorile noastre și a le transpune în viața de zi cu zi.

II. Câteva aspecte din viața Sfântului Ioan Paul al II-lea în Polonia

Pentru a înțelege mai profund Pontificatul Sfântului Ioan Paul al II-lea, este necesar, după părerea mea,

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

să avem prezente două aspecte din viața sa care au precedat și au pregătit Pontificatul: câteva evenimente din viața sa în Polonia și participarea ca și episcop la Conciliul Vatican II.

La 9 ani, își pierde mama, la 12 ani își pierde frațele și Karol rămâne singur cu tatăl său. La 21 de ani îi moare și tatăl și rămâne singur pentru a înfrunta viața. Pentru asta trebuie să lucreze, prima dată într-o carieră de piatră, apoi în fabrica de la Solvei. Așadar, viitorul Papă a experimentat, prin aceste evenimente din viața sa, valorile fundamentale ale vieții: prietenia, munca și solidaritatea, valori care au fost văzute și în timpul celor cinci ani de război.

Dragostea sa pentru patrie este datorată evenimentelor istorice ale Poloniei. Națiune tulburată pentru faptul de a se găsi în mijlocul a două mari puteri, Germania și Rusia. Polonia a putut să supraviețuiască ca și națiune mulțumită atașamentului față de credința catolică și datorită propriei limbi. Sanctuarul Doamnei de la Czestokhowa cu imaginea Fecioarei este simbolul unității tuturor polonezilor. Acel castel-Biserica este simbolul rezistenței împotriva invaziilor. De aici se înțelege Totus tuus al lui Ioan Paul al II-lea, și dragostea sa pentru Sfânta Fecioară Maria și dorința sa de a vizita sanctuarele mariane.

Îmi repeta adesea Ioan Paul al II-lea faptul că Polonia a fost ștersă pentru 200 de ani de pe harta Europei și pentru acest fapt nu a putut să-și exprime la nivelul eclezial fructele propriei sfințenii. De aici se înțelege tendința Papei de a proclama numeroși Sfinți și Fericiți în general, dar și din Țara sa. Comunismul defapt, pentru mulți ani a dorit să oblige Biserica să-și limiteze propria activitate între zidurile edificiilor de cult. Acest lucru explică tendința Papei Ioan Paul al II-lea de a celebra în locuri deschise și în afara zidurilor Vaticanului, pentru a întâlnii variatele comunități ecleziale răspândite în lumea întreagă.

În sfârșit apropierea Poloniei pentru Bisericile reformei și a celor ortodoxe, prezența unei numeroase comunități ebraice l-au obișnuit pe viitorul Papă pentru contactul și dialogul ecumenic.

III. Participarea la Conciliu: experiență unică și irepetabilă

Printre cei peste 2500 de Părinți Conciliari care, la 11 octombrie 1962, cu ocazia ritualurilor de început ale Conciliului Vatican II, se perindau în procesiune timp de aproape o oră de la palatul apostolic vatican la Basilica Sfântul Petru se găsea și Karol Wojtyła, Episcop titular de Ombi și Vicar Capitular de Cracovia din data de 16 iulie 1962. Wojtyła era atunci un tânăr Episcop de 42 de ani, cu toate că erau alți 24 de participanți mai tineri decât el.

Participarea la evenimentul conciliar „din prima

până în ultima zi”, așa cum a ținut dânsul să sublinieze a marcat profund viața Episcopului Wojtyła.

“Conciliul are o valoare și o semnificație unică și irepetabilă pentru toți cei care au luat parte și l-au dus la îndeplinire, mai ales pentru episcopi, Părinții conciliari. Participând activ, timp de patru ani, la Conciliul Vatican II și elaborându-i textele, aceștia s-au îmbogățit în același timp din punct de vedere spiritual în virtutea Conciliului pe care îl trăiau. Aceeași experiență a unei comunități universale era pentru fiecare dintre ei un mare bine, cu însemnătate istorică. Istoria Conciliului care doar în viitor va putea fi scrisă în mod exhaustiv, era deja prezentă ca și un eveniment extraordinar în sufletele tuturor episcopilor care au participat la acesta în timpul perioadei cuprinse între anii 1962 și 1965; le domina complet gândurile, le stimula responsabilitatea, era o experiență remarcabilă și o realitate trăită în profunzime.”

Episcopul Karol considera Conciliul nu numai o „o măreață experiență a Bisericii” și o „lecție a Spiritului Sfânt” ci și un moment important în formarea propriei credințe.

„Trebuie să mărturisesc – spunea odată devenit Papă- că cel care m-a ajutat să realizez sinteza credinței personale a fost Conciliul Vatican II.” Experiența unică și irepetabilă a participării la Conciliu, la „aceea experiență împlinită deja din punct de vedere istoric dar veșnic vie din punct de vedere spiritual”, a făcut să izvorască în Wojtyła „nevoia de a plăti datoria.”

De aceea Wojtyła „dorea într-un anumit mod să se revanșeze față de ceea ce i-a oferit Conciliul Vatican II. A se revanșa față de ceea ce i-a oferit Conciliul însemna – pentru el – să-l pună în practică”.

Astfel, a trăi „împlinind cu toate puterile ceea ce recomandă Conciliul Vatican II” va fi unul dintre pilastrii activității sale pastorale atât ca Episcop de Cracovia cât și ca Păstor al Bisericii Universale. Conciliul a fost cu adevărat busola care a călăuzit strădania Papei Ioan Paul al II-lea pe parcursul tuturor celor 27 de ani a-i pontificatului său.

Actuala reflecție despre raportul dintre Papa Ioan Paul al II-lea și Conciliul Vatican II dorește să evidențieze mai ales contribuția dată de Wojtyła Conciliului prin participarea sa ca Părinte conciliar, și pe urmă prin angajamentul său în punerea în practică a Conciliului atât în Polonia în special la Cracovia, cât și la Roma ca Episcop al Bisericii Universale.

Doresc astfel să evidențiez relația dintre dorința lui Karol Wojtyła de a lega datoria pe care el o simțea în raport cu mărețul eveniment din viața Bisericii la care a participat și activitatea sa pastorală care consta în a pune în practică prevederile conciliare.

În cele din urmă aș dori să subliniez un aspect asupra căruia s-a reflectat puțin, acela al efectului edu-

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

cațional pe care actul de a celebra al Papei l-a avut în Bisericile particulare din întreaga lume.

De-a lungul celor 27 de ani de pontificat, Papa Ioan Paul al II-lea, în timpul numeroaselor vizite apostolice, a plăsmuit și a făcut vizibilă, prin intermediul actului de a prezida celebrările liturgice, imaginea Bisericii pe care documentele Conciliului au schițat-o.

În acest fel el a dăruit nenumăratelor comunități răspândite pe întregul pământ demnitatea și bucuria de a exercita preoția universală pe care însuși Conciliul a redescoperit-o și evidențiat-o.

Nu numai cu ajutorul numeroaselor documente scrise ci și prin intermediul activității pastorale de vestire a Evangheliei și a celebrării Sfințelor Taine Papa Ioan Paul al II-lea a devenit martorul cel mai însemnat și celebrantul cel mai stăruitor al liturgiei, deci a icoanei autentice a Bisericii dorită de Conciliu.

IV. Punerea în practică a Conciliului în dieceza de Cracovia

Conform Arhiepiscopului de Cracovia, Karol Wojtyła, scopul Conciliului nu a fost acela de a elabo-

ra o serie de documente doctrinare ci acela de a reuși să formeze credința și de a o transpune practic în viața credincioșilor.

„Îmbogățirea credinței în învățătura Conciliului constă în a gândi și a da sens. Îmbogățirea credinței în realitatea Bisericii consistă într-o inițiere ajunsă la plinătate și într-o maturitate a conștiinței și a atitudinilor din partea tuturor membrilor poporului lui Dumnezeu.”

Convingerea sa era în acord cu directivele pe care Papa Ioan al XXIII-lea le-a dat în discursul de deschidere al Conciliului: „Punctul central al acestui Conciliu nu este deci discutarea unei teme sau a alteia din doctrina fundamentală a Bisericii... spiritul creștin, catolic și apostolic al lumii întregi așteaptă un salt înainte către... o formare a conștiințelor...” . Wojtyła dorea deci formarea conștiințelor după învățătura Conciliului dar dorea deasemenea să pună efectiv în practică Conciliul. „Dorim cu ardoare să aplicăm învățătura Conciliului enunțând cu exactitate ritmul acestei puneri în practică.

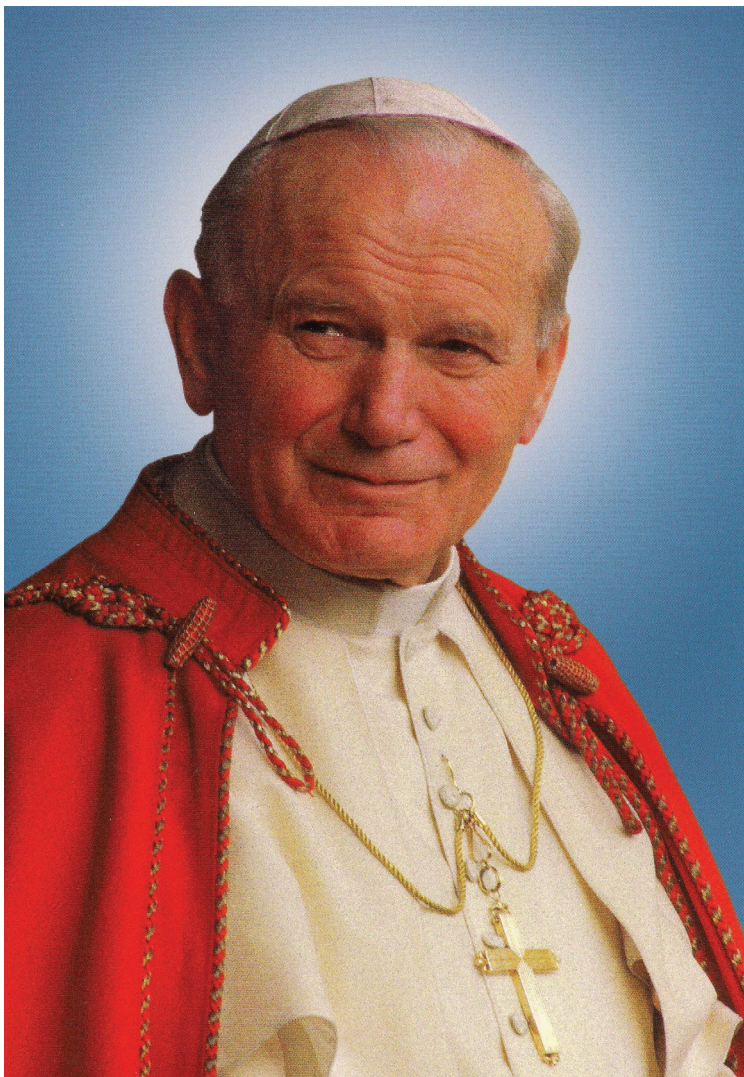
„Pe de o parte, este clar că această aplicare nu trebuie să fie pripită pentru a nu părea superficială; dar, pe de altă parte nu trebuie să fie amânată nici stăvilită ci trebuie mers înainte ținând seama de „semnele timpului”; e de dorit să se țină cont de ceea ce este esențial.”

Punerea în practică a Conciliului văzută din perspectiva unei datorii de plătit ghidează activitatea pastorală a lui Wojtyła.

Acest proces este pus în practică cu precădere în Arhidieceza de Cracovia, când Conciliul era încă în curs. În predica din 8 martie 1964, rostită cu ocazia întronizării în Catedrala de pe dealul Wawel ca și nou Arhiepiscop de Cracovia, Wojtyła afirma: „Conciliul este încă în curs de desfășurare dar Conciliul merge înainte mai întâi de toate cu acest gând [ca binele Conciliului să devină binele fiecăruia]. Și eu doresc să reînflăcerez Arhidieceza de Cracovia cu acest gând, astfel încât aceasta să experimenteze Spiritul Conciliului și Spiritul Bisericii”. Arhiepiscopul dorea să îi facă pe credincioșii diecezei sale să trăiască experiența pe care el însuși o trăia în Vatican ca Părinte conciliar.

În vremurile trecute un Conciliu era cunoscut de credincioși prin intermediul Episcopilor care se întorceau de la acel Conciliu. Pentru prima dată în istorie la începutul Conciliului Vatican II Conciliul este făcut cunoscut credincioșilor în primul rând prin intermediul mijloacelor de informare în masă și doar apoi prin intermediul propriilor episcopi. Dar Wojtyła fiind dintr-o țară a Europei răsăritene în care mijloacele de comunicare socială ale Bisericii nu aveau aceleași posibilități ca în occident, dorește să își informeze preoții și credincioșii prin intermediul scrierilor sale și a propriilor

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

propuneri.

În Polonia „opinia publică nu primea în acea epocă știri exacte despre viața religioasă. Acestea nu puteau fi oferite de presa catolică (supusă cenzurii și având un tiraj limitat), nici de mijloacele publice de comunicare care deformau gândirea conciliară, prezentând acest mare eveniment asemeni unui câmp de bătaie pentru putere între tradiționaliști și făuritorii progresului.”

Karol Wojtyła simte obligația de a-și face arhiepiscopia să experimenteze Spiritul Conciliului și Spiritul Bisericii chiar și prin intermediul scrierilor. El scrie cinci scrisori pastorale pentru a comunica preoților și credincioșilor ceea ce se desfășura în Conciliu zi de zi: două în 1962, una în 1964 înainte de a pleca pentru cea de a treia sesiune pentru a enumera problemele care se vor discuta în Conciliu și două în 1965. Scrie deasemenea diverse articole în ziare . Terminându-se Conciliul activitatea pastorală a Arhiepiscopului de Cracovia trece de la informare la punerea în practică a normelor conciliare. Se gândește la îndeplinirea dispozițiilor Conciliului în toată Polonia și în 1971, ca și Vicepreședinte al Conferinței Episcopale redactează o scrisoare către Cardinalul primat în care propune deschiderea unui sinod național pentru a transmite tuturor polonezilor cunoștințele și Spiritul Conciliului. Sinodul național nu este deschis dar el organizează un sinod diecezan inaugurat în 8 mai 1972 și încheiat de el însuși ca Papă în 6 mai 1979. Tocmai pentru a favoriza celebrarea sinodului Wojtyła în anul 1972 a scris volumul: „ La izvoarele reînnoirii. Studiu despre punerea în practică a Conciliului Vatican II”.

Această carte – scria Wojtyła în introducere – ar putea să fie considerat un vademecum (un ghid) care ne introduce în studiul documentelor Conciliului Vatican II, întotdeauna din punct de vedere al punerii lor în practică în viața și în credința Bisericii.” „ Într-un colț de lume pecetluit de regimul comunist polonez alegerea de a face Conciliul să devină realitate în dieceza de Cracovia reprezintă un act de voință la care nimeni și nimic nu ar fi putut să îl oblige pe Arhiepiscop, în anii în care protestele tinerimii și contestarea se confundă cu primirea Conciliului Vatican II și pun la încercare fidelitatea multora față de Conciliu.” Wojtyła credea că sinodul de la Cracovia ar fi putut să fie încheiat de Papa Paul al VI-lea, dar providența a vrut să fie chiar el care l-a început, devenit succesorul lui Petru, cel care va încheia Sinodul în 6 mai 1979 în a nouă suta aniversare a martiriului Sfântului Stanislau.

V. Conciliul-busola pontificatului

Datoria față de Conciliu și angajamentul de a-l pune în practică au fost liniile care au ghidat pontificatul Papei Ioan Paul al II-lea. A confirmat el însuși

la sfârșitul ministerului său eclezial: „ Odată închis Jubileul simt mai mult ca niciodată datoria de a arăta spre Conciliu ca și spre marele har de care Biserica a beneficiat în secolul al XX-lea: în acesta ne-a fost oferită o călăuză pentru a ne orienta în drumul veacului ce se deschide.” Pentru Papa odată cu Conciliul a început un nou anotimp pentru Biserica. „Un nou anotimp se deschide în fața ochilor noștri: este timpul aprofundării învățăturilor conciliare, timpul recoltei a tot ceea ce Părinții conciliari au semănat și generația acestor ani a îngrijit și așteptat.”

În ceea ce privește punerea în practică a Conciliului în timpul pontificatului lui Ioan Paul al II-lea mă limitez la a cita câteva texte și la a indica câteva evenimente.

1.TEXTE

a) Discursul din 17 octombrie 1978, ziua după alegere.

« Nu este oare Conciliul un indicator în istoria de două milenii a Bisericii și un eveniment demn de reflecție în istoria religioasă și chiar culturală a lumii? Dar acesta, așa cum nu e doar conținut în documente, așa nu se sfârșește cu punerile în practică care s-au făcut în acești ani așa-ziși postconciliari. De aceea considerăm o sarcină principală promovarea, prin acțiuni prudente dar în același timp stimulante, punerea în practică cu exactitate a normelor și orientărilor aceluiași conciliu, favorizând înainte de toate dobândirea unei mentalități corespunzătoare.».

b) Anunțarea Sinodului Episcopilor din 1985 la douăzeci de ani de la încheierea Conciliului. Predica rostită în Bazilica San Paolo fuori le Mura, 25 ianuarie 1985.

«Pentru mine – care am avut harul special de a participa și de a colabora în mod activ la desfășurarea sa – Conciliul Vatican II a fost întotdeauna, și în mod particular în acești ani a-i pontificatului meu, punctul de referință constant al oricărei acțiuni pastorale, în angajamentul conștient de a transpune normele în vederea aplicării concrete și fidele, la nivelul fiecărei Biserici și a întregii Biserici. Trebuie să se facă neîncetat referire la acel izvor. Cu atât mai mult când date atât de semnificative, ca și aceea din acest an, se apropie și reaprind amintiri și emoții ale celui eveniment cu adevărat istoric. Astfel azi, în sărbătoare convertirii Sfântului Pavel, cu profundă bucurie și emoție fac cunoscută o adunare generală extraordinară a Sinodului Episcopilor, care va avea loc între zile de 25 noiembrie și 8 decembrie ale anului curent, la care vor participa patriarhii și câțiva arhiepiscopi a-i Bisericilor Orientale și președinții tuturor Conferințelor episcopale de pe cele cinci continente. Țelul acestei inițiative nu este doar acela de a comemora Conciliul Vatican II la douăzeci de ani de la încheierea sa, ci mai ales: să retrăim într-un oarecare

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

mod acea atmosferă de comuniune eclezială care a caracterizat marea adunare ecumenică, în reciproca participare la suferințele și bucuriile, la luptele și speranțele, care sunt proprii Trupului lui Hristos în diferitele părți ale lumii; schimbând și aprofundând experiențe și noutăți ce privesc punerea în practică a Conciliului la nivel de Biserică universală și de Biserici particulare; favorizând o viitoare aprofundare și o constantă introducere a Conciliului Vatican II în viața Bisericii, în lumina noilor cerințe».

Prin această inițiativă Papa a dorit să propună organismului sinodal convocat în formă extraordinară, nu o temă, ci punctul crucial al Conciliului. În acest mod el a dorit să aibă o evaluare generală a conciliului însuși și asupra punerii sale în practică din partea întregului episcopat.

c) Din Testamentul lui Ioan Paul al II-lea

„Doresc încă o dată să-mi manifest mulțumirea față de Spiritul Sfânt pentru marele dar al Conciliului Vatican II, față de care împreună cu întreaga Biserică – și mai ales cu întreg episcopatul – mă simt dator. Sunt convins că încă pentru mult timp le va fi dat noilor generații să culeagă bogățiile pe care acest Conciliu al secolului al XX-lea le-a revărsat asupra noastră. Ca și episcop care am participat la evenimentul conciliar din prima până în ultima zi doresc să încredințez acest mare patrimoniu tuturor acelora care sunt sau vor fi chemați în viitor să îl desăvârșescă. Din partea mea îi mulțumesc veșnicului Păstor care mi-a permis să slujesc această măreață cauză pe parcursul tuturor anilor pontificatului meu”.

2. EVENIMENTE ȘI GESTURI

Se amintesc doar câteva exemple.

a) Întâlnirea de la Assisi din 1986.

Întâlnirea poate fi înțeleasă doar din perspectiva Constituției conciliare *Gaudium et spes* despre Biserica în lumea contemporană și aceea a Declarației Nostra Aetate despre relațiile Bisericii cu religiile necreștine.

b) De o deosebită importanță sunt două gesturi făcute de Ioan Paul al II-lea în timpul Jubileului din 2000:

„Ziua iertării” duminică 12 martie 2000. Papa a dorit să înfrunte problema sfințeniei și a păcatului în Biserică. A fost vorba de un gest „de devotament” și „de curaj” și deci de adevăr, pentru ca astfel Biserica, purificată de milostivirea Domnului, să strălucească mai mult de sfințenia dăruită prin convertire și în împăcare, la lumina economiei mântuirii schițată în *Lumen Gentium* și în *Gaudium et Spes*;

„Comemorarea mărturisitorilor credinței” din 7 mai 2000, ca și declarație de unitate reală între diferite Biserici și comunități ecleziale mereu profețită de Mărturisitorii credinței ca urmare a învățaturii Domnului „ca toți să fi una”. „Împărtășirea Sfinților – spunea

Ioan Paul al II-lea – vorbește cu glas mai înalt decât factorii de diviziune”

Din aceste puține exemple pare evident că punerea în practică a Conciliului pentru Ioan Paul al II-lea nu privea atât aprofundarea teologică a doctrinei fundamentale a Bisericii cât mai ales practica comunității creștine.

VI. Papa, prin intermediul celebrărilor liturgice, a dat formă Bisericii

1. Acțiunea de conducere

Ioan Paul al II-lea credea și susținea că „reînnoirea liturgică, realizată într-un mod corect, în spiritul conciliului Vatican II, este, într-un anume sens, măsura și condiția cu care se poate pune în practică învățătura acelui Conciliu și pe care dorim să o acceptăm cu o credință profundă, convinși fiind că prin aceasta Spiritul Sfânt „a spus Bisericii” adevărul (Ap. 2,7.11.17.29; 3, 6.13.22) și i-a dat indicațiile necesare împlinirii misiunii sale în ceea ce privește umanitatea de azi și de mâine. Prin urmare, pe durata lungului său pontificat, el a vrut să pună în practică Conciliul prin nenumăratele celebrări prezidate în multe comunități creștine din întreaga lume.

Pentru a înțelege acțiunea sa, de a pune în practică ceea ce ne spune Conciliul, este necesar să ne amintim mărturia lui în ceea ce privește celebrarea.

Chiar în acest mod de a celebra Sfintele Mistere, Papa Ioan Paul al II-lea este, pentru Biserica de azi, icoana episcopului așa cum o descrie Conciliul: „Episcopul trebuie considerat ca fiind marele preot al turmei sale: de la el provine și de el depinde, într-un anumit sens, viața credincioșilor săi în Cristos” (*Sacrosanctum Concilium*, 41). El nu a fost doar un Episcop al Conciliului ci a și acționat după imaginea de Păstor dorită de Conciliu.

Exercițiul Ministerului petrin al lui Ioan Paul al II-lea nu poate să nu ne amintească de mărturia sa în ceea ce privește celebrarea. Vorbim de un aspect fără de care nu se poate înțelege influența formativă, pe care el a avut-o asupra multor comunități ecleziale și asupra întregii Biserici. Numai în acest fel se poate înțelege cât de profund s-a inserat Ioan Paul al II-lea în comunitățile locale din întreaga lume și astfel în Biserica universală. Gândindu-mă la el și la activitatea sa liturgico-pastorală, îmi revin în minte cuvintele Conciliului despre poporul creștin care este „descendență aleasă, preoție regală, națiune sfântă, popor salvat” care are dreptul și datoria, prin botez, de a fi format printr-o participare deplină, conștientă și activă la celebrările liturgice (cf. SC, 14). Preoții - spune mai departe Conciliul - „sunt chemați la sfințenie în virtutea ministerului și a operelor de sfințenie pe care le desfășoară zi de zi” (*Presbyterorum Ordinis*, n.12). Papa Ioan Paul al II-lea

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 11)

a devenit sfânt nu numai pentru sine însuși cât mai ales pentru comunitate, deoarece s-a dedicat servirii întregii comunități ecleziale.

2. Liturgia în slujba evanghelizării și a comuniunii

Ioan Paul al II-lea a observat bine legătura strânsă care apare între Liturgie și viața Bisericii. „Există, într-adevăr, o legătură foarte strânsă și organică între reînnoirea liturgiei și reînnoirea întregii vieți a Bisericii”. Biserica nu doar acționează, ci se și exprimă prin liturgie, trăiește din liturgie și adaugă acesteia forțele vitale. Tocmai de aceea, reînnoirea liturgică, realizată într-un mod corect, în spiritul Conciliului Vatican II, este, într-un fel, măsura și condiția cu care se poate pune în practică învățătura Conciliului și pe care dorim să o acceptăm cu o credință profundă, convinși fiind că prin aceasta Spiritul Sfânt „a spus Bisericii” adevărul (Ap. 2,7.11.17.29; 3, 6.13.22) și i-a dat indicațiile necesare împlinirii misiunii sale în ceea ce privește umanitatea de azi și de mâine.

De aceea, el a vrut întotdeauna și a favorizat, în timpul celebrărilor prezidate de el, aplicarea unuia dintre principiile fundamentale ale reformei liturgice: participarea activă a credincioșilor în toate momentele sale. Papa a promovat, în diferite forme, această participare, urmărind ca în acest mod să trezească în credincioși conștiința de a fi un popor ales, chemat de Dumnezeu, preoție regală și popor sfânt (cf. 1Pt 2, 9) (cf. *Lumen Gentium*, n.10).

Mai mult, Ioan Paul al II-lea era convins că celebrarea liturgiei este cel mai bun mijloc de evanghelizare: „Noi, succesorii apostolilor, nu încetăm a auzi îndemnul Domnului: „Mergeți și evanghelizați!”. Mijlocul, prin excelență, al acestei evanghelizări este, fără nici un dubiu, activitatea liturgică: „Lex orandi lex credendi” (Legea rugăciunii este legea credinței). Cum vor fi celebrările voastre liturgice în Biserică ... la fel va fi și capacitatea și creativitatea voastră de a provoca, de a menține și de a dezvolta adevărata credință apostolică”.

Totuși, participarea activă presupune, în sine însăși, adaptarea la cultura locală. În consecință, participarea activă a devenit, mai ales în diferitele comunități vizitate de Papa în Africa, în Asia și în America Latină, adaptarea liturgiei la diversele culturi. În liturgie, într-adevăr, participarea activă, care își are fundamentul în preoția universală, este, în mod indisolubil, legată de această adaptare la diversele culturi: „Adaptarea la diferitele limbi a fost rapidă, chiar dacă uneori au fost greu de realizat. A urmat adaptarea la diversele rituri, un lucru mai delicat, dar la fel de necesară. Rămâne foarte important acel efort de a continua să înrădăcineze liturgia în anumite culturi, preluând din acestea acele expresii care se pot armoniza cu aspectele spiritului

autentic al liturgiei, respectând unitatea substanțială al ritului roman, exprimată în cărțile liturgice. (cf. *Sacrosanctum Concilium*, nn. 37-40)”.

În acest sens, a continuat efortul de a încultura liturgia în diversele culturi, reprezenta, în viziunea sa, sarcina fundamentală pentru a continua în viitor opera de aplicare a reformei liturgice voită de Conciliu. Mai mult, a aprofunda înțelegerea a ceea ce poate însemna participarea activă, a diverselor popoare, reprezenta pentru el și o mai bună înțelegere a formelor concrete care pot exprima mai bine comuniunea: noțiunea de participare activă, într-adevăr, ne trimite mereu, în mod obligatoriu, la comuniune.

Acțiune de înculturalizare a fost pusă în practică și la Roma, în Piața Sfântul Petru și în Bazilica Vaticană cu ocazia celebrărilor cu caracter misionar, ca de exemplu, în cadrul unor beatificări sau canonizări de Fericți sau Sfinți proveniți din țările de misiune (beatificarea lui Daniele Comboni și a lui Guido Maria Conforti în 17 martie 1996), cu ocazia Sinodurilor continentale, când majoritatea participanților proveneau de pe un anumit continent și cu ocazia deschiderii Porții Sfinte din timpul Marelui Jubileu din anul 2000, ținând cont de caracterul multicultural al Ritului propriu în funcție de Sinoadele de pregătire.

Papa Ioan Paul al II-lea era de acord cu înculturalizarea deoarece considera liturgia un izvor de comuniune, nu numai în interiorul Bisericii Catolice dar și cu celelalte Biserici surori și cu alte Comunități ecleziale. Acesta este motivul care l-a împins pe Ioan Paul al II-lea să prezideze multe celebrări ecumenice de-a lungul pontificatului său.

„Conciliul a făcut din acest pelerinaj al Papei o datorie precisă, în vederea îndeplinirii rolului de Episcop al Romei, în serviciul comuniunii. Aceste vizite ale mele au fost, aproape întotdeauna, o întâlnire ecumenică și o rugăciune comună a fraților care caută unitatea în Cristos și în Biserica Sa. Nu numai Papa a fost pelerin. În acești mulți și frumoși ani, reprezentanți ai altor Biserici și comunități ecleziale m-au vizitat la Roma, unde ne-am putut ruga împreună. Cu adevărat, Domnul ne ține de mână și ne conduce. Aceste schimburi, aceste rugăciuni au scris pagini și pagini în Cartea unității, o carte pe care trebuie să o răsfoim mereu și să o recitim pentru a ne oferi inspirație și speranță.”

Cu adevărat, Ioan Paul al II-lea, prin modul său de a prezida, adică prin forma exemplară de a celebra liturgia dorită de Conciliu, a dat formă pentru mulți ani la nenumărate comunități ecleziale și prin urmare, Biserici universale însăși. El, mai mult decât prin învățătură sau prin cuvinte, a format prin intermediul celebrării concrete a liturgiei, preoți și credincioși care să participe la misterul credinței cu întreaga lor ființă: trup, sentimente, inteligență și i-a educat pe toți la ca-

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

tolicitate. El a demonstrat, în realitate, că „Biserica face Euharistia și Euharistia face Biserica”.

VII. Concluzie

1. Trupul – semn al comuniunii

De-a lungul întregii sale vieți de păstor al Bisericii universale, Ioan Paul al II-lea vrut să fie prezent fizic în cât mai multe comunități ecleziale, în așa fel încât nici o Biserică particulară să nu se simtă exclusă de la comuniunea cu Episcopul Romei. Fermentum-ul, adică pâinea consacrată trimisă ca și semn de comuniune cu propriul episcop, - ritual prezent în primele secole în Biserica romană - a fost înlocuit de însăși prezența în persoană a Papei. În acest sens se înțelege continua prezență fizică a papei Ioan Paul al II-lea de-a lungul îndelungatului său pontificat. Acel trup care, nu numai de-a lungul vizitelor sale apostolice, dar și în timpul bolii și chiar după moarte nu a încetat să fie un semn de comuniune pentru Biserica universală.

2. Reîntâlnirea cu un prieten

Figura lui Ioan Paul al II-lea, amintirile unei experiențe trăite cu el, participarea sa și dragostea sa pentru Conciliu Vatican al II-lea, entuziasmul său pentru celebrări și pentru anunțul Evangheliei sunt o invitație pentru toți, credincioși și necredincioși, a-l întâlni din nou pe Karol Wojtyła, a reflecta asupra vieții și a activității sale pentru a înțelege sensul cuvintelor sale, a reciti gesturile sale precum și evenimentele care au însoțit existența sa.

Trebuie să-l vedem din nou trăind, acționând, reacționând, retrăind patimile sale și idealurile pe care le-a propus. Da, trebui să-l lăsăm pe Ioan Paul al II-lea să ne vorbească din nou, întrebându-ne: Cine a fost? Ce a reprezentat pentru noi? Ce ne învață și astăzi? Fiecare dintre noi, așadar, trebuie să reflecteze asupra valorilor pe care ni le-a transmis, pentru care s-a luptat ca și om, ca și creștin și ca și episcop. Canonizarea sa este o invitație de a face din aceste valori propriile noastre valori și a le fixa în viața noastră de zi cu zi.

Pentru a înțelege mărturia pe care Ioan Paul al II-lea ne-a lăsat-o, fiecare dintre noi trebuie să-l considere pe Karol ca și pe un prieten, deoarece numai prin intermediul prieteniei îl putem înțelege până în capăt pe acela care a vrut să fie prietenul tuturor.

Papa Ioan Paul al II-lea a fost pentru mine nu numai un prieten ci un al doilea tată. Mi-a dat posibilitatea de a împărtăși cu el bucurii, dureri, munci istovitoare, satisfacții și speranțe. Toate acestea au fost un dar pentru mine însă astăzi sunt, mai presus de toate, un angajament, o obligație.

3. Un Sfânt care ne provoacă

Vreau să atrag atenția, în mod particular, asupra exemplului pe care Ioan Paul al II-lea ni l-a lăsat în prezidarea, ca și Păstor călător, nenumăratele celebrări din întreaga lume. Așadar, el ne provoacă pe toți la această celebrare a liturgiei, cea mai autentică imagine a Bisericii, pe care noi, ca și credincioși, o putem oferi oamenilor din timpul nostru. Totuși, știm bine că liturgia este incompletă dacă nu conduce la reînnoirea comunităților noastre și a întregii Biserici. Ioan Paul al II-lea ne provoacă, prin urmare, și la spiritul său misionar, la iubirea sa pentru vestirea evangheliei, la sinceritatea sa în apărarea adevărului, a vieții și a păcii. Ne provoacă la a avea curajul său în a ne pune mereu în serviciul celor săraci și a celor slabi.

Ce am făcut cu idealurile pe care ni le-a lăsat în dar? Am învățat mărturia iubirii pentru oamenii de orice rasă și condiție? Respectul pentru toate religiile și pentru toate culturile? Am învățat să fim oameni cărora nu le este frică de a trăi cu simplitate propria credință? Știm să purtăm în suflet speranța pe parcursul dificil al vieții de zi cu zi?

Am început acest discurs despre Ioan Paul al II-lea schițând anumite imagini pascale legate de viața sa, de anumite evenimente legate de moartea și canonizarea sa. Mi-ar plăcea, acum la începutul Anului Milostivirii să închei cu o altă imagine pascală, aceea a Fecioarei Maria, Regina milostivirii, așa cum apare ea într-o rugăciune adresată de Ioan Paul al II-lea Maicii lui Dumnezeu:

*„Sfântă Maria, Regina milostivirii
Tu, chiar dacă ești cufundată în gloria lui Dumnezeu
Te apleci asupra durerii și chinurilor omului.
Coroana ta, Fecioară, este iubirea
Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt
Și încrederea devotată a credincioșilor.*

*Întinde asupra noastră, Mama Regelui mării
Mantia milostivirii
Și imploră pentru noi pace și iertare.
Obține-ne harul de a trăi
Paradoxul înțelept al Împărăției:
„Este mare acela care este mic,
Primul cine este ultimul,
Plăcut lui Dumnezeu cel care își petrece viața în slujire
Împărătește cel ce slujește”.*

*Fecioară, Doamna îndurării
Primește umila noastră ofrandă
Al laudei plină de recunoștință și al iubirii filiale.
R: Amin.*

Deschiderea Porții Sfinte la Șimleu Silvaniei

După deschiderea Anului Milostivirii în Eparhia de Oradea, duminică, Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco catolic de Oradea, alături de Înaltpreasfinția Sa Piero Marini au deschis Poarta Sfântă în Șimleu Silvaniei. Ierarhii au fost întâmpinați cu tradiționala pâine și sare de către tinerii Parohiei și de către părințele vicar foraneu al Silvaniei, Gheorghe Țurcaș și părintele protopop, Nicolae Bodea, cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce.

Papa Francisc a decretat ca în Bisericile Catedrale și acolo unde episcopul locului consideră să se deschidă o Poartă Sfântă astfel-încât cât mai mulți credincioși să poată să primească semnul Milostivirii Divine și să înțeleagă că îndurarea lui Dumnezeu este nemărginită.

După ceremonialul deschiderii Porții Sfinte a urmat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie la care au concelebrat preoții Protopopiatului Șimleu Silvaniei, fiindule aproape credincioșii lor.

Cuvântul de învățătură a fost rostit de Înaltpreasfinția Sa Piero Marini.

Biroul de presă

Sigla Anului Milostivirii

Sigla Jubileului Milostivirii este o lucrare a preotului artist Marko I. Rupnik: e o icoană de inspirație răsăriteană, care cuprinde diferite simboluri ce doresc să ne vorbească despre milostivirea lui Dumnezeu. “MILOSTIVI PRECUM ESTE TATĂL” moto-ul luat din evanghelia după Luca (6,36) ne propune să trăim milostivirea asemenea Tatălui ceresc, care ne cere să nu judecăm și să nu condamnăm, ci să iertăm și să dăruim iubire și iertare fără de măsură.

Sigla Anului Milostivirii ne aduce aminte de Icoana Învierii, din care se inspiră în mod evident. Există câteva elemente comune:

AUREOLA ÎN FORMĂ DE MIGDALĂ simbolizează dumnezeirea lui Isus care înveșmăntează totul. Cele 3 ovaluri de culoare în degradare (de la întunecat la luminos) ne spun că Învierea lui Isus înfăptuiește o trecere de la moarte la viață. Tot astfel MILOSTIVIREA lui Dumnezeu este o ieșire de la întunericul păcatului la sfințenie.

PORȚILE IADULUI - Precum în icoana Învierii, Isus calcă în picioare porțile iadului: adică le nimicește, le sfărâmă. Isus milostiv este singurul în stare să biruie iadul omenesc și orice fel de moarte. “Cu moartea pe moarte călcând”.

ADAM Cine este cel pe care Cristos îl duce-n spate? Este Adam, cel care în icoana Învierii este scos din mormânt. În Adam este prezent fiecare om și fiecare femeie care a trăit vreodată pe acest pământ.

Sigla Anului Milostivirii ne amintește și de o altă

icoană ce ne este dragă: cea a BUNULUI PĂSTOR. Aici nu avem o oaie, ci pe Adam însuși! Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om tocmai pentru a-l răscumpăra pe om. Cristos atinge carnea omului, se încarcă cu toată greutatea lui. Cristos ne ridică pe spate, ne strânge în brațe cu atâta iubire, încât este în stare să ne schimbe viața în bine.

RĂNILE - Este de remarcat că Mântuitorul care îl scoate pe om din abisul durerii nu este străin de durere: El însuși poartă la mâini și la picioare semnele cuielor, memoria veșnică a pătimirii. Isus nu elimină suferința ștergând-o pur și simplu, ci o traversează, îi dă sens și ne ajută să găsim calea atunci când ni se pare că ne pierdem în ea.

OCHIUL lui Cristos se contopește cu ochiul omului Adam. Prin ochiul omului, Cristos vede de dinăuntru mizeria condiției umane. În același timp, prin ochiul lui Cristos, omul vede de dinăuntru măreția planului lui Dumnezeu și frumusețea iubirii Lui.

Pr. Cristian SABĂU

Înființarea reuniunii mariane în Parohia Poiana, Bihor

Sâmbătă, 26 decembrie 2015, Parohia greco-catolică cu hramul Sfântul și Marele Mucenic Gheorghe, din localitatea Poiana, s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare. După tradiția bisericii noastre, în această zi se sărbătorește «Soborul Maicii Domnului», astfel mica comunitate a dorit să celebreze acest moment într-un mod deosebit, prin înființarea grupului de rugăciune Marian.

Această zi minunată a început cu celebrarea Sfintei Liturghii în capela din localitate, de către pr. paroh Gheorghe Dat. În cuvântul său de învățătură, părintele a scos în evidență felul în care Dumnezeu o cheamă pe Sfânta Fecioară, prin Spiritul Sfânt să Îl nască pe Cel născut din veci. Ulterior, ipodiatonul Timoș Florin-Bogdănel a prezentat momentul solemn, în care 12 suflete au răspuns chemării Maicii noastre. Isus Christos Mântuitorul a venit în mijlocul nostru prin Sfânta Fecioară Maria, astfel prin ea și noi să ajungem la El.

Cei prezenți, care au făcut acest pas, au primit o medalie cu Fecioara Maria care îl ține în brațe pe Fiul ei și Domnul nostru, un rozar și o diplomă de amintire.

La sfârșitul acestui moment s-a cântat imnul marian, «Sub steagul tău Marie», fiind luați și noi sub mantia sa ocrotitoare prin acel steag cu chipul ei.

Reuniunea mariană poartă numele: «Povățuitoria creștinilor», precum o numește im-

nograful în rugăciunea Paraclisului: Mută să fie gura păgânilor, care nu se închină cinstitei icoanei tale, celei zugrăvite de sfântul apostol și evanghelist Luca, ceea ce se cheamă «Povățuitoria Creștinilor». Tradiția bisericii, ne spune că Sfântul apostol și evanghelist Luca a fost primul care a scris o icoană cu chipul Născătoarei de Dumnezeu, care se află, spre cinstire, în bazilica mariană din Roma: «Santa Maria Maggiore».

Această zi binecuvântată pentru parohia noastră a fost încheiată cu o rugăciune de mulțumire și de cerere, adresată Stăpânei noastre: Stăpână, primește rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, și ne apără pe noi din toată nevoia și necazul. Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne pe noi sub sfânt acoperământul tău. Amin!

“Ce bine este când sunt frații împreună”

Mănăstirea “Sfântul Nicolae” din localitatea Șumal, județul Sălaj, a primit, în ziua în care Biserica îl amintește pe Sfântul Mucenic Tirs și cei împreună cu el, vizita preoților din Protopopiatul Marghita, alături de părintele vicar cu preoții Antoniu Chifor, cu ocazia exercițiilor spirituale ale Protopopiatului.

Părinții au fost primiți de către părintele egumen al Mănăstirii, Tarciziu Roman și fratele Severian Dod. Discuțiile au fost cele referitoare la Anul Milostivirii, care tocmai a început în Biserica Catolică.

În cuvântul adresat preoților, părintele egumen Tarciziu i-a îndemnat pe confrății săi întru preoție să nu conțină a predica mila lui Dumnezeu, iertarea și iubirea frățească dar mai presus de toate să facă auzit cuvântul Sfintei Scripturi. A fost de asemenea accentuată importanța părintelui spiritual (duhovnicului), în viața credinciosului, aceea de a conduce sufletul spre mântuire și viața veșnică nu doar de ai reda toa-

tă știința lumii fără ai trezi conștiința.

Toți cei prezenți s-au adunat mai apoi în Biserica Mănăstirii unde au adus rugăciuni lui Dumnezeu, mulțumind lui Dumnezeu pentru darul de a sta împreună.

Biroul de presă

A X-a ediție a Zilei Voluntarului Caritas

Sala festivă a Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea a găzduit joi, 21 ianuarie 2016, cea de-a X-a ediție a Zilei Voluntarului Caritas, în cadrul căreia au fost premiați voluntarii Asociației Caritas Eparhial Oradea, activi în anul 2015. Gazda evenimentului a fost Ioana Mădălina Ștefănică. Deschiderea seriei a fost oferită de Lavinia Dragoș, directorul Resonance România, prin recitalul susținut la pian, din opera lui Frederic Chopin – Balada întâi.

La eveniment au participat, alături de voluntari și invitații lor, PSS Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, pr. Olimpiu Todorean, vicar general, Florica Cherecheș, deputat și Ioana Florea, director adjunct ASCO.

Toți invitații au felicitat voluntarii pentru munca depusă în folosul aproapelui, iar doamna Cherecheș a subliniat în discurs importanța organizațiilor neguvernamentale pentru comunitățile locale: *De ani de zile ați creat precedentul de a sărbători voluntarii. Pentru că sunt fost director al unui ONG și înțeleg valoarea inestimabilă a ONG-urilor pentru comunitățile locale, sunt susținător al acestora, cred în ele. Este a X-a ediție și am venit să fiu alături și să vă felicit pentru că sunteți o organizație de 10 și pentru că aveți niște voluntari de 10 cu steluță.*

Prin această premiere am urmărit recunoașterea publică a meritelor celor mai activi voluntari. În anul 2015, din cei 250 voluntari aflați în baza noastră de date, **165 au fost voluntari activi**, totalizând un număr de **3.273 ore prestate în serviciul aproapelui**. Au fost acordate 10 premii pentru implicarea în activități și programe, și premiul “Voluntarul anului 2015” după cum urmează:

Premiul CANTINA SOCIALĂ

Cantina Socială - este un serviciu prin care Asociația Caritas Eparhial oferă o masă caldă zilnic la 60 de persoane aflate în nevoie, 50 beneficiari adulți, persoane fără adăpost și celor 10 copii din cadrul Centrului de Zi. În cadrul serviciului se desfășoară două activități complementare, prima se realizează în bucătăria unde se pregătește hrana pentru persoanele asistate, fiind precedată de servirea hranei beneficiarilor. Aceste activități nu ar fi fezabile fără aportul voluntarilor. Voluntarul este implicat în realizarea efectivă a întregii activități alături de bucătarul cantinei sociale (pregătirea hranei, servirea hranei, spălarea veselei, curățarea sălii de mese). Ne bucurăm pentru că fiecare ați ales ceea ce vibrează în sufletul dumneavoastră, v-ați implicat cu tot sufletul și ați crezut în ceea ce faceți, deoarece nu ați crezut în zadar!

Premiul s-a acordat voluntarei: **Adina Popa**

Premiul VACANȚĂ DEDICATĂ VOLUNTARIATULUI

Tinerii sunt o resursă importantă pentru comunitate. A te înscrie într-un voluntariat nu înseamnă a face

muncă degeaba, ci a face primii pași spre construirea unei cariere. Și asta pentru că tot mai multe companii/organizații/firme pun mare preț pe activitățile extra-curriculare. Să alegi să militezi pentru o cauză în care crezi și să fii în măsură să-ți asumi consecințele acestei acțiuni, fără să primești în schimb nici o recompensă materială, ci doar satisfacția că ți-ai atins un scop și că ai salvat o idee este o dovadă de maturizare a individului. Zeci de liceeni/adolescenți din Oradea și-au petrecut vara anului 2015 ajutând ca activitatea din cadrul Centrului Social Maria Rosa să funcționeze.

Premiul s-a acordat voluntarilor: **Ioana Miruna Cazacioc, Andrei Onici și Tudor Jurjac**

Premiul COLECTA DE PAȘTI

Ca și anii precedenți, voluntarii ne-au sprijinit la colecta de Paști, care s-a desfășurat în trei biserici din Oradea: Mănăstirea Maica Domnului, Biserica Sfântul Nicolae și Biserica Sfânta Treime și în 2 magazine: Carrefour Era și Selgros. Au participat 94 de voluntari, cu vârste cuprinse între 15 și 71 de ani, realizând un total de 637 de ore de muncă.

Premiul s-a acordat voluntarei: **Andreea Munteanu**

Premiul COLECTA DE CRĂCIUN

În perioada Crăciunului, într-unul din marile centre comerciale din oraș, s-a derulat o colecție de alimente neperisabile pentru familiile sărace din comunitate. Voluntarii s-au implicat activ atât în distribuirea materialelor publicitare, colectarea alimentelor cât și încasarea banilor de la donatori. În acțiunea de colectare am fost ajutați de 65 voluntari care au însumat 378 de ore de voluntariat.

Premiul s-a acordat voluntarei: **Cornelia Vesela**

Premiul COPACUL DORINȚELOR

Copacul Dorințelor este o campanie caritabilă inedită pentru a susține cele două centre de zi pentru copii. Dorințele sunt, de fapt, obiecte necesare pentru ca beneficiarii să își poată desfășura în continuare activitatea la Centrul Caritas: de la carioci sau caiete până la jocuri lego, puzzle-uri sau cărți cu povești.

Premiul s-a acordat voluntarului: **Andrei Horgoș**

Premiul CENTRUL DE ZI GABRIELE

Se acordă voluntarilor care s-au implicat cel mai mult în activități de educație și recreere – socializare cu copiii de la centrele de zi.

Premiul s-a acordat voluntarilor: **Maria Gligor, Adriana Popa, Lorena Pop, David Mihai Petrica, Irina Pop, Adina Dume, Florica Dalia Balmuș, Diana Cîrți, Melissa Marec, Kinga Vad, Mihaela Corb, Remus Roibu, Florica Malița.**

Ioana Miruna Cazacioc - Voluntarul anului 2015

Premiul pentru DISPONIBILITATE

Se acordă voluntarului care răspunde cu promptitudine solicitărilor asociației.

Premiul s-a acordat voluntarului: **Radu Cefan**

Premiul CEL MAI ACTIV VOLUNTAR

Acordat an de an, premiul pentru cel mai activ voluntar se acordă pentru numărul de ore prestate și numărul activităților în care s-a implicat.

Premiul s-a acordat voluntarei: **Daniela Pâncotan.**

Premiul VOLUNTAR DE ZECE

Deoarece în acest an am sărbătorit 10 ani de voluntariat, 10 ani în care am recunoscut meritele celor fără de care activitatea Asociației Caritas Eparhial Oradea nu ar fi posibilă, am înmănat un premiu deosebit unui voluntar special. Există în baza de date a asociației multe persoane care s-au înscris, au făcut voluntariat câteva zile sau câteva luni și apoi, pentru că așa e în viață, și-au încheiat colaborarea cu asociația noastră. Există însă și persoane care s-au înscris ca și voluntari, s-au implicat an de an, uneori nominalizați pentru premii, alții au și luat premii, care au rămas alături de noi și au crescut, să spunem așa, odată cu organizația. S-a acordat voluntarului care, din anul 2006 și până în prezent, a efectuat sute de ore de voluntariat, în diferite proiecte, programe sau servicii.

Premiul s-a acordat voluntarului: **Constantin Liviu Demeter.**

Premiul special pentru PROMOVAREA VOLUNTARIATULUI

Premiul se acordă pentru sprijinul acordat asociației noastre în promovarea voluntariatului în rândul tinerilor.

Premiul s-a acordat doamnei **Alice Scarlat.**

Premiul VOLUNTARUL ANULUI

Pentru Asociația Caritas Eparhial Oradea, toți voluntarii sunt valoroși, fiecare își are locul lui în asociație. „Voluntarul anului” este un premiu care se acordă în fiecare an unui voluntar pentru: timpul, disponibilitatea, diversitatea activităților, numărul de ore prestate și calitatea serviciilor oferite.

Premiul **Voluntarul anului 2015** s-a acordat voluntarei: **Ioana Miruna Cazacioc.**

Evenimentul a fost presărat cu momente artistice susținute de Iosif Balazsi, Denis Lungu, Raul Kallai, Gabriela Kallai, Maria Gligor, Lidia Bogdan și Melaz.

Mulțumim Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, părintelui director Alexandru Dragoș, pentru că ne-a găzduit evenimentul și în această seară.

Felicitări tuturor voluntarilor și deosebite mulțumiri pentru tot ceea ce au făcut pentru beneficiarii Asociației Caritas Eparhial Oradea și pentru asociație în 2015.

Rezultatele colectei de alimente

Caritas Eparhial Oradea a organizat colecta de alimente *Deschide ușa inimii tale*, în perioada 4 - 6 și 11 - 22 decembrie 2015, în Complexul Comercial Era Shopping Park și în magazinul Selgros Cash and Carry Oradea, pentru a sprijini cele două cantine sociale ale asociației în care mănâncă zilnic 79 de copii și familiile sărace din comunitate.

În această activitate au fost implicați un număr de 65 de voluntari care și-au oferit disponibilitatea de a ajuta la strângerea alimentelor prin împărțirea de fluturași cum-părătorilor și informarea lor despre colectă.

Printre alimentele de bază s-au colectat: **ulei, 381 de litri, făină albă de grâu, 329 kg, făină de mălai, 46 kg, zahăr, 287 kg. Valoarea totală de inventar a alimentelor colectate se ridică la suma de 6.986 lei.** De asemenea, pe lângă alimente au fost realizate și donații în bani, în valoare totală de **2.999,5 lei.**

Mulțumim pe această cale partenerilor noștri care ne-au permis organizarea colectei, persoanelor care nu au

rămas indiferente față de acest eveniment și au decis să se implice prin donații, precum și tuturor voluntarilor care prin modalități diferite au reușit o frumoasă conlucrare spre folosul celuilalt, și în final, spre folosul comunității, în care cu toții trăim.

Traian OSTAIE

Sărbătoarea Crăciunului în familia Caritas Eparhial

Sărbătoarea Crăciunului este considerată frumoasă și iubită de cei mici și mari, săraci și bogați. Răspândită pe tot globul, una dintre cele mai importante sărbători a creștinilor a fost așteptată cu emoție și bucurie și de beneficiarii Asociației Caritas Eparhial Oradea. Cu toate acestea, dincolo de momentul de bucurie pură manifestată pe fețele beneficiarilor, s-au observat foarte clar tristețea profundă și cumplita neputință în fața singurătății.

Semnificația religioasă a Crăciunului este nașterea Mântuitorului Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu trimis pe pământ să ajute oamenii să devină mai buni, mai credincioși, mai îngăduitori, sensibili și binevoitori.

Vinovați sau nevinovați de soarta lor, acest grup vulnerabil al societății noastre trebuie acceptat ca făcând parte din comunitate, fără să-i marginalizăm sau stigmatizăm. Poate că viața a fost prea dură cu ei, poate că o greșeală fatală le-a schimbat complet drumul sau, poate că, pur și simplu nu au avut noroc. Când se întorc și se uită în jur, ei văd tot ceea ce nu au, dar de care au neapărată nevoie. De aceea, la fel ca în fiecare an, ziua de Crăciun a fost sărbătorită alături de persoanele fără adăpost, beneficiari din cadrul Serviciului Cantina Socială dar și alături de cunoștințe sau prieteni ai acestora, pentru a le aminti că nu sunt chiar singuri, că, cineva, își aduce aminte de ei și în această minunată zi când toți stau cu familiile lor.

Anul acesta au servit prânzul, în zi de praznic, un număr de 80 de persoane, căror, li s-au oferit bunătăți tradiționale preparate în bucătăria Cantinei din cadrul Centrului Social Maria Rosa. Masa le-a fost servită de către PSS Virgil Bercea, alături de alți voluntari.

Nu au lipsit, nici în acest an, voluntari și angajați a ACEO, drept pentru care le mulțumim și pe această cale că au fost alături de cei aflați în nevoie chiar și în ziua în care, prin tradiție, ar trebui să fie doar în sânul familiei lor și au ales să fie prezenți în sânul unei familii mult mai mari, familia Caritas și, de ce nu, familia pruncului Isus Cristos.

Ioana OSTAIE

Colectă specială

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 15 noiembrie 2015, duminica „Samariteanul Milostiv” a fost predat, de către **82 parohii** asociației. Astfel au intrat în caseria asociației suma de **17.930 lei**.

Domnul să vă binecuvânteze pe toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfintele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

Pr. Vasile Șoptea

Aleșd, **100 lei**
 Ardud, **230 lei**
 Babța, **190 lei**
 Ban, **80 lei**
 Băile Felix, **100 lei**
 Băița, **307 lei**
 Beiuș, **185 lei**
 Beliu, **116 lei**
 Beznea, **300 lei**
 Bobota, **14 lei**
 Bocșa, **26 lei**
 Calea Mare, **40 lei**
 Câmpia, **365 lei**
 Carei, „Sfântul Andrei”,
 Carei, „Sfântul Anton”, **217 lei**
 Căuaș, **50 lei**
 Ceica, **25 lei**
 Cheț, **200 lei**
 Chilioara, **263 lei**
 Cihei, **50 lei**
 Cizer, **75 lei**
 Cosniciu de Jos, **100 lei**
 Cosniciu de Sus, **100 lei**
 Crestur, **100 lei**
 Delani, **21,50 lei**
 Domănești, **255 lei**
 Galoșpetreu, **50 lei**
 Ghenci, **155 lei**
 Ghenetea, **150 lei**
 Girișu de Cris, **65 lei**
 Gruilung, **29 lei**
 Haieu, **105 lei**
 Holod, **111 lei**
 Horoatu Crasnei, **100 lei**
 Hotoan, **25 lei**
 Ioaniș, **210 lei**
 Izvoarele **160 lei**
 Marca, **252 lei**
 Marghita, **370 lei**
 Nădar, **22 lei**
 Negru Grădinari,
 Nojorid, **100 lei**
 Oradea Catedrala „Sfântul Nicolae”, **1.080 lei**
 Oradea, Mănăstirea „Maica Domnului”, **1.420 lei**
 Oradea, „Duminica Tuturor Sfinților”, **410 lei**

Oradea, „Sfântul Gheorghe”, **660 lei**
 Oradea, „Înălțarea Domnului”, **100 lei**
 Oradea, „Schimbarea la Față”, **450 lei**
 Oradea, „Sfântul Gheorghe” Olosig,
 Oradea, „Sfântul Anton”, **30 lei**
 Ortelec, **66 lei**
 Peceiu, **100 lei**
 Petrani, **61 lei**
 Plopiș, **150 lei**
 Pocola, **214 lei**
 Porț, **452 lei**
 Prisaca, **51 lei**
 Racova, **44 lei**
 Poiana, **45 lei**
 Sâmbăta, **333 lei**
 Sânlazăr, **100 lei**
 Sânmartin, **102 lei**
 Sântandrei, **600 lei**
 Sarcău, **50 lei**
 Sălăjeni, **170 lei**
 Sărsig, **103 lei**
 Săuca, **491 lei**
 Silvaș, **40 lei**
 Sititelec, **32 lei**
 Șilindru, **200 lei**
 Șimleu Silvaniei, **1.830 lei**
 Ștei, **126 lei**
 Șumal, **685 lei**
 Tășnad, **275 lei**
 Valea lui Mihai, **51 lei**
 Vălanii de Beiuș,
 Vășad, **82 lei**
 Voivozi, **251 lei**
 Zalău, „Sfânta Familie”, **951 lei**
 Zalău, „Sfântul Ap. Petru și Pavel”, **379 lei**
 Zalău, Spitalul de Urgență, **115 lei**

COLECTĂ SPECIALĂ

CARITAS EPARHIAL ORADEA

EPISCOPIA ROMÂNĂ
UNITĂ CU ROMA
GRECO-CATOLICĂ
ORADEA

*Dați-le voi de mâncare...
Matei 14, 16*

**0 masă caldă
pentru cei săraci**

**15 noiembrie 2015
Duminica Samariteanului Milostiv**

Bucuria de a da importanță lucrurilor mici

Asociația Familia Kolping Crișana a avut ocazia să sărbătorească, în 8 decembrie, nașterea lui Adolph Kolping, cel care și-a pus întreaga viață în slujba celor mulți și chinuiți, cel care nu i-a ajutat în sensul de a le "da un pește, ci de a-i învăța să pescuiască".

Am avut bucuria să o avem în Oradea, împreună cu noi, pe Edit Tanczos, reprezentanta a Kolping România, cea care de ani desfășoară cu dedicație și suflet o mulțime de activități. Ea ne-a propus o seară "în familie", cu mic cu mare, în care să socializăm, să ne bucurăm de un timp plăcut petrecut împreună, să meșterim obiecte de sezon și să ne amintim de motivele pentru care suntem recunoscători bunului Dumnezeu.

Nu a venit cu "mâna goală", ci ne-a ajutat cu accesoriile și ideile pe care le-am utilizat confecționând coronițe și ornamente de Crăciun.

A fost foarte amuzant să îi vedem pe bărbații noștri frământând aluatul special care urma să fie suport pentru crenguțele de brad. A fost foarte interesant să auzim amintirile și experiențele celor mari legate de perioada sărbătorilor. A fost foarte încurajator să vedem entuziasmul tinerilor alături de noi, implicarea și talentul lor. A fost o ocazie a fiecăruia pentru a-și arăta talentul. A fost posibil ca noi, adulții, să revedem copilul din noi.

Fiecare dintre noi a mulțumit în sufletul său bunului Dumnezeu pentru faptul că în această lume a vitezei, în care nici nu mai ai timp să privești la aproapele tău și fugi disperat de la o treabă la alta neglijând de multe ori cele mai importante aspecte, ne-a oferit ocazia să ne bucurăm ÎMPREUNĂ.

Să nu uităm ce spunea fericitul Adolph Kolping

- "Viața de familie e mai puternică decât forța celor puternici".

Pentru unii oameni, Kolping are o semnificație mai mare decât aceea a unui simplu nume. Pentru alții el reprezintă o evocare a unui Mare Om al secolului trecut. Pentru mulți însă el întruchipează noțiunea de activitate socială, de activitate în planul relațiilor interumane și de viață organizată întru credință.

Adolph Kolping este considerat ca fiind unul dintre cei mai de seamă clerici, educatori și reformatori sociali ai secolului trecut.

Opera lui Kolping începe cu momentul asocierii calfelor și continuă până la răsunetul pe care îl are astăzi în cele 22 de țări ale lumii în care este prezentă.

Adolph Kolping s-a născut la 8 decembrie 1813 la Kerpen, orașel situat între Koln și Duren. El a fost beatificat la data de 27 octombrie 1991 de către papa Ioan Paul al II-lea.

Scrisoare de mulțumire

În luna noiembrie 2015, Caritas Eparhial Oradea a cerut sprijin parohiei "Adormirea Maicii Domnului" din Plopiș (Sălaj), parohie care, ca de fiecare dată, a răspuns cu promptitudine, deschizându-și inimile și cămărilor spre cei aflați în nevoie. Datorită dumnealor, credincioșilor acestei comunități, cantina noastră a primit **900 kg de cartofi, 100 litri de ulei, 20 kg de orez, 30 kg de zahăr, 100 kg de făină albă, 30 kg de fasole boabe, 20 kg de făina de mălai, 4 kg slănină afumată, 30 litri de untură, 30 kg de morcovi și 50 kg de ceapă**, alimente de care se bucură cele 70 de persoane care iau masa zilnic, precum și familiile nevoiașе aflate în baza de date.

Dorim să mulțumim credincioșilor care au contribuit la succesul acestei acțiuni, în numele familiilor care s-au bucurat de toate alimentele aduse de aceștia. Dăruirea și dragostea cu care au fost aduse la biserică, iar, de acolo, la Oradea, precum și câte un produs făcut în casă, au atins inimile semenilor, mulți au mulțumit cu ochii înlăcrimați în rugăciune.

Vă mulțumim pentru încrederea și dăruirea cu care ați fost alături de noi, fie ca Bunul Dumnezeu să vă întoarcă însutit.

Pr. Vasile ȘOPTEA
Președinte

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2016

FEBRUARIE

Universală: Pentru ca să avem grijă de creație, primită ca dar gratuit, care trebuie cultivată și ocrotită pentru generațiile viitoare.

Pentru evanghelizare: Pentru ca să crească oportunitățile de dialog și de întâlnire între credința creștină și popoarele din Asia.